«Unter den Linden»

uan vaig sortir de casa, el gat negre del taller de reparació de bicicletes miolava desconsoladament davant de la botiga. Li vaig acaronar el cap tot prement la porta tancada, que va obrir-se amb un crac de molla dolça. Al gat li faltà temps per entrar. A l'escletxa vaig cridar: Ull! El gat entra!... Va bé!, va ser la resposta. Al gat el veig de tant en quant rondant pels petits herbeis que hi ha sota el til·lers, que ja van fent anys. Semblants als que hi ha a la riba esquerra del Senyar, entre el pont Fimbrant i la passera de Sant Feliu. N'hi havia també alguns, d'aquests arbres, a la Rambla, però fa uns dies, quan començava a passejar-m'hi pel matí, uns operaris de l'Ajuntament els tallaven. Vaig calcular que tenien més de quaranta anys, comptant aproximadament les anelles dels troncs serrats. L'antiguitat dels arbres em recordà el til·ler centenari que hi havia al pati de l'antic Manicomi de Sal i Pebre. Espero que no l'hagin tallat per fer el nou Hospital de Santa Caterina. A la Rambla els bosquetaires en deixaren uns quants, de til·lers, molt escanyolits. En el lloc dels tallats, després de destruir la soca amb una eina que semblava una barrina gegant, n'hi plantaren uns quants, d'arbres de recanvi, encara més escarransits. Afortunadament, uns pocs arbres vells s'han salvat de la tala, però. Diuen que han retirat alguns dels que semblaven o eren malalts, a fi d'evitar desgràcies per caiguda de branques sobre les closques dels vianants desprevinguts. Ara que hi som: també han arranjat abastament els jardinets del voltant del brollador de la plaça Catalònia. Just allí, on molts amos deixen divertir-se els quissos, permetent-los jugar entre les flors acabades de plantar.

Alguns dels plançons ja tenien en pocs dies les flors seques o pansides. Suposo que tot l'enrenou serà per preparar els esdeveniments al voltant dels idus de Maig, quan la ciutat s'omple de visitants. Per tot allò de les flors escampades arreu. Esperem que no hagin de replantar el que és plantat a correcuita. Com a detall curiós, el petit jardí d'infància de la plaça està encerclat, com un camp de presoners. A fi, suposo, que els nens no hi puguin jugar, castigats per xalar massa. Només hi fa falta un rètol amb la sentència: Spiel Macht Frei. Fa uns anys, durant les festes de Ciutat de X Florida, ens quedàrem atrapats al carrer de la Molsa, tan gran era la gernació un dia d'aquests. Un altre any (o potser el mateix de l'atzucac molsaire) em vaig adonar que l'exhibició floral podria ésser eterna, doncs la majoria de composicions no eren flors nature, ans eren fabricades amb materials durables, plàstic i acer majorment.

Pretenien fingir artísticament les flors veritables i salvar-les així del pas del temps, pot ser. Algun resultat de la simulació floral era força deplorable. Com si d'un món futur de malson es tractés. Amb replicants mesclats entre la gent natural. És d'esperar que el color groc tingui un paper dominant en aquesta edició d'enguany. Potser els de la Penya Anticitrínica amb nocturnitat, com acostumen a fer-ho, maltractaran els monuments de l'exhibició floral representats amb massa color d'aquesta guisa. Tal com han anat fent amb els tòtems, que mostraven als dissortats que estan empresonats, per més que eren blancs essencialment. Quines dèries! Com si unes imatges, uns colors o uns llaços fessin mal a ningú. Encara es fa més estrany l'encaparrament anticitrínic, quan sembla ser que hi ha un vídeo censurat (pot ser una notícia falsa, però), on la que esdevindria futura Reina es pronuncia com a republicana convençuda. Per a més inri, en Nadant va guanyar fa poc el preuat trofeu del Duc Rodó, vestit de groc. La que ni s'immutarà per tot l'enrenou cítric segurament és la Dona de l'Estació. L'altre dia, de molt bon matí parava per la plaça del Caramany, on sembla dormir prop de la sortida de l'aparcament, embolicada amb una manta, a redós del seu trolley ple a rebentar i a sopluig d'un sortint de l'edifici. Una setmana

abans feia la migdiada en un banc en front del Col·legi Vert recolzada a la seva caravana.

Sempre acompanyada pel seu carret, que ara ja ha agafat una estructura immensa, tan voluminosa d'ençà Nadal, que se li deu fer difícil carretejar-lo. Uns quants minuts després que la veiés adormida, ja era reviscolada, donant unes engrunes de pa als coloms. Al menys te alguns amics a Ciutat de X... A part dels passavolants que solen parar a la sopa, em sembla que Ella deu ser una de les poques persones estables, que palesament viu i deambula pels carrers més o menys burgesos de Ciutat de X.

L'Ajuntament la deu conservar així, desvalguda i solitària, per tenir cura dels coloms, a fi de que no passin gana. Pot ser com escarment del que ens pot passar a tots, si no fem bondat. Condemnats a dormir pel carrer arrossegant un trolley, carregat de la matèria de la que estan fets els somnis... Quan vaig arribar a casa, el veí primmirat de no sé pas quin pis (per més que fa vint anys o més que hi convivim), era al rebedor que connecta les dues escales de l'edifici. Vigilava neguitós l'entorn. Doncs, em va dir, que: havia oït la porta de la plaça, que es tancava, al mateix temps que la porta del carrer de darrera... Em semblà un cas de simultaneïtat, digne de la teoria de la relativitat einsteiniana. I continuà garlant, al veure'm la cara de dubte existencial: aquests són temps per romandre vigilants en qualsevol circumstància!. Pujàrem per l'elevador sense cap més intercanvi important d'informació verbal. Excepte que, li vaig dir per compensar el seu esforç: el diumenge passat l'aparell no funcionava. En pujar per l'escala per força, em va semblar que algú era amagat allí, esperant qui sap què. Va pujar corrents cap amunt al veure'm. El meu acompanyant va fer cara d'espant.

Vaig continuar, mentre l'aparell s'aturava en el meu replà: curiosament, quan tornàrem ja de nit, després de fer un volt, un noi dormia a l'aixopluc de l'entrada. Molt proper on deu dormir el gat negre del reparador de bicicles. Es cobria com en un tendal. Emprava un cartró d'embalar aparells de calefacció. Mentrestant, dins l'edifici, l'ascensor funcionava com si res hagués passat... L'home del pis indeterminat (situat més amunt, però) de la meva escala no va dir res. Devia rumiar sobre els fets del diumenge. Mentre jo sortia i les portes es tancaren rere meu. Automàticament.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/05/20/unter-den-linden/914626.html?utm_source=rss